

Ce-a urmat, nu importă. Apare însă clar că greșala d-lui Colonel a fost doar în alegerea partenerii. În situație inversă, era perfect legitim.

Pentru limpezirea acestor situații și pentru legiferarea „jocului gradelor”, ași propune ca cei care se prevalează de ranguri și ierarhii cu răsunete în viața socială, să-și însemne, în vreun fel gradul pe toate costumele, până la pijama și chiar pe costumul de baie. Gafele sînt oricînd posibile. Inf.

Înghețata trădătoare...

La Mînăstirea Durău, pe cerdacul arhondaricului. Cumplită înghețuială de drumeți. Bietul *fratele Ghiță*, arhondarul, nu mai prididește cu alergătura. Dă ici cîteva borșuri călugărești, dincolo cîteva ulcele cu lapte fierbinte; mai departe spintecă o enormă pîine de casă, lîngă un morman de brînză de puțină și o jerbă de ceapă. Toată lumea mîncîncă primitiv: cu poftă mare.

Rîs și glume.

La o masă, o doamnă stă înbufnată, indispunîndu-și tovarășii.

Aflu numaidecît pricina supărării: Doamna ceruse... *înghețată de smeură*. Arhondarul i-a răspuns că așa ceva nu se află pela ei și că nici nu se pricepe s'o facă. Că omului care se scoboară depe munte, mai bine îi priește un pahar cu lapte fierbinte, ori o feliuță de slănină și cîțiva cățai de usturoi...

Doamna stătuse o lună la Constanța, mîncase la Cazino, și acum bietul Durău i se părea ceva groaznic:

— Atîta lipsă de „confort”...! Parc'am trăi pe timpul Scițiilor!

După plecarea grupului, mi se șoptește că cocoana e fata unor pluțași depe Bistrița, a fost „guristă” la un „Bar” din București și acum e măritată cu un cunoscut petrolist... Iarna stă la Nissa...

Dacă cocoana ar fi cerut—la arhondaricul umil al Mînăstirii—o linguriță de miere și un pahar cu apă din izvor, toată lumea ar fi găsit că are bun simț și că e de vișă nobilă.

Înghețata a tradat-o... Rivarol.

Grade și gradații.

Mi-am găsit prietenul profesor dus pe gînduri și abătut. I se recunoscuse dreptul la gradația a III-a și tocmai această „avansare” îl amăra.

— „Sînt meserii în care înaintezi, ai grade mai multe, te numești altfel, ai oameni mai mulți sub ordinele tale, te simți altul, după fiecare avansare. Dar profesoratul nu-ți conferă decît gradații automate la vechime. Rămîi acelaș, te chemi la fel, ai aceiași școlari de instruit și de educat, doar că te simți mai bătrîn cu fiecare nouă gradație. Și într'o meserie ca a noastră, unde moralul are atîta importanță, te rog să mă crezi că aceste „înantări pe loc” mă umplu de „melancolie”, oftă el, cu privirile pierdute în gol.

Nu avea dreptate Vigny, cînd pretindea că în viață trebuie să-ți faci obstacole, ca să ai ce sări”? N. I. P.